

PLAYLIST. A l'audició escoltarem fragments de les següents obres:

Bartomeu Calatayud. *Gavota*

Ignacio Cervantes. *Danses cubanes*

G. Pierné 'La marxa del soldadet de plom' i 'Ramuntxo', Rapsòdia basca

Nils Wilhelm Gade *Simfonia n.1 en la menor*

Joseph. G. Rheinberger *Motet 'Abendlied'*

Ethel Smyth *Concert per a violí i trompa*

Frank Martin 'Le vin herbé'

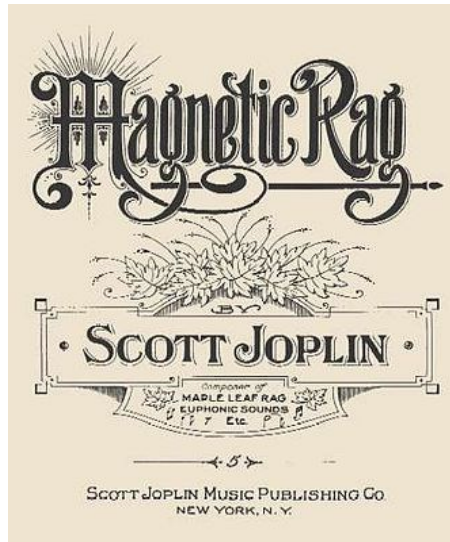
Jean Françaïs *Concertí per a piano*

Karol Mikuli *Masurca en fa menor*

Federico Bualetti *Masurca per a Severina*

Louis M. Gottschalk *Souvenirs d'Andalousie*

Scott Joplin *Solace (Consol)*

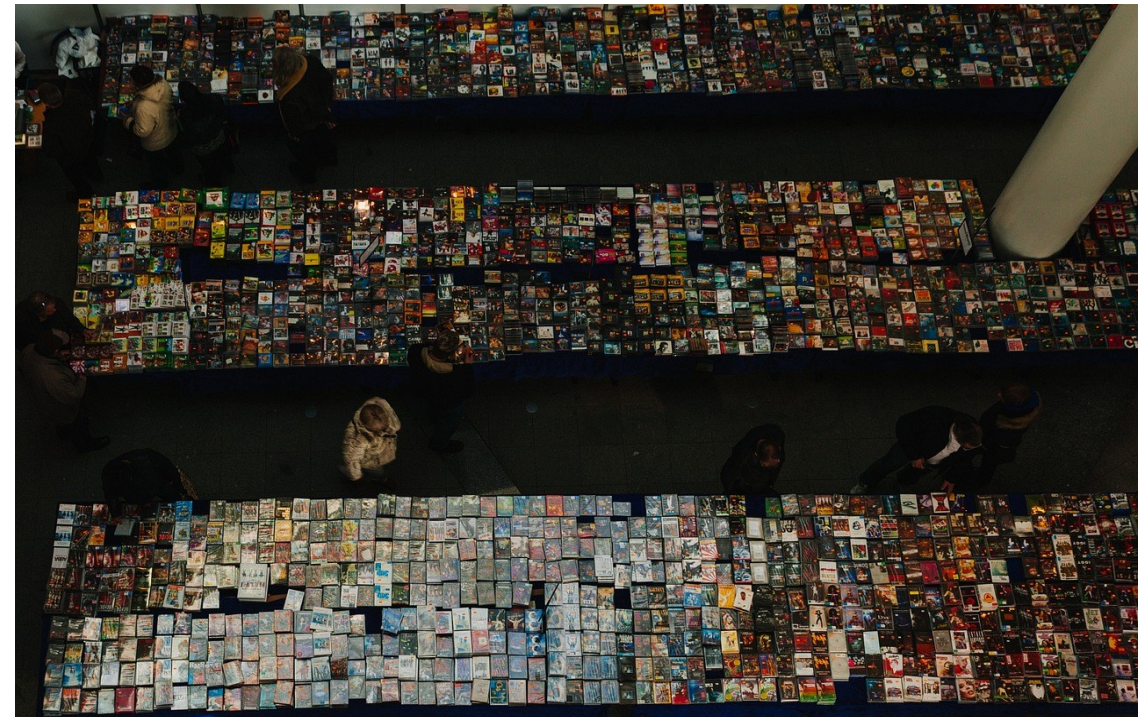

PROPERA AUDICIÓ: *Els grans oblidats*. Diumenge 16 de febrer (11:00 h.)

Descatalogats

Vocacions secundàries i compositors de repart

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític i divulgador musical)

De la càtedra a l'ambigü

AUDICIÓ I

Diumenge, 26 de gener a les 11:00 h. Entrada gratuïta

De la càtedra a la cantina

Bartomeu Calatayud, Ethel Smyth i Iganacio Cervantes: illencs, compositors i parcialment oblidats.

La invisibilitat, la clausura, l'hermetisme, l'eremitisme, l'anonimat, el dret a l'oblit.

En un temps on la visibilitat ho és tot i les capes de renou es superposen arriba el moment de reivindicar tot el contrari: la invisibilitat.

L'afany de visibilitat i de ressò soci@l impregna cada cop amb més força el nostre *scrolling* quotidià. Tanta *visibility* (jo en diria més aviat 'visibilitis') ens obliga a esprémer al màxim les possibilitats del nostre *alter ego* virtual, i fiar-lo a l'algoritme. La fama ha esdevingut un bé cada cop més democràtic i alhora... efímer, buit? En un exercici de *ghosting* invers, enguany volem posar en valor alguns compositors que, voluntàriament o involuntàriament, van acabar expurgats, deportats a les capses de maculatura o decantats dels inventaris: els *descatalogats*. I és que, ben mirat, ¿no és en certa manera assenyat anhelar l'anonimat, la invisibilitat, el camuflatge, l'oblit? En temps de la IA quin sentit té la voluntat de preeminència. Té sentit l'esforç? Invertir mitja vida en compondre una obra mestra?

***

La vocació d'invisibilitat musical, d'insonoritat, fou el destí, cercat o sobrevingut, d'alguns músics que el present cicle ha anomenat *descatalogats* i que ben segur podrien haver estat uns altres. La tria del cartell ni és representativa ni vol ser vinculant. No pretén reescriure cap relat, ni tan sols postil·lar la història canònica de la música.

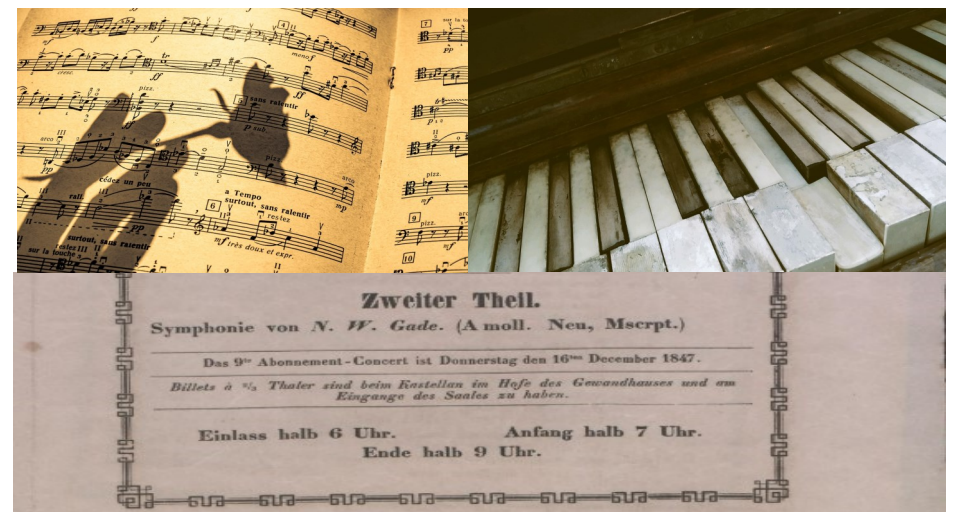
Els *descatalogats* són de fet immensa majoria. Els compositors de la cúspide de l'iceberg conformen una infinitèssima part de l'immens bloc de gel a la deriva, la línia de flotació del qual marca també la línia d'oblit. Set vuitenes parts d'oblit submergit, d'invisibilitat latent. Abans que aquests naufragis de la desmemòria acabin engolits pel forat negre de la fondària marina volem retre'ls un darrer homenatge. Pòstum, com ho són sovint aquests reconeixements, reivindicam avui algunes composicions, passatges o tan sols uns breus compassos de posteritat volandera. Un darrer intent d'indultar la pena capital: la condemna al tesaurus de la descatalogació.

***

Adrien-François Servais, George Onslow, Niels Wilhelm Gade, Carl Eisner, William Sterndale Bennett, Julius Rietz, David Ferdinand o Saverio Mercadante són alguns dels compositors que la prestigiosa Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig va programar a la temporada 1847-1848. La majoria d'ells, avui, complets desconeguts pel gran públic. A mitjan segle XIX, si ens guiem pel nombre d'obres interpretades aquell any a dita ciutat, Beethoven, Cherubini i von Weber eren els *influencers* de referència a seguir. *Influencers*, val a dir, a títol pòstum: l'any 1847 cap dels tres vivia.

Així és com alguns teloners esdevenen caps de cartell amb el pas dels anys i a l'inversa. Les modes o el judici del temps, potser el sumatori de tots dos. Ara bé, ¿existeixen els creadors que defugen el focus deliberadament? Certament, hi ha actors que semblen haver nascut per pul·lular fora de camp, com els gregaris del pelotó o els *souffleurs* de l'òpera. Podríem dir-ne la 'vocació dels secundaris'. De la mateixa manera, hi ha músics que enquimeraven crear escola al Conservatori i acabaren arraconats, arrançant música al bordell, al cinema o a la cantina. Qui sap? Potser aquest recular de la primera línia els salvà (sense voler) de l'anonimat. I aquells que sí assoliren els honors de la càtedra acabaren patint l'oblit endèmic de l'academicisme.

Irònicament, els compositors d'alguns dels *hits* més cantussejats de la història del segle passat i l'anterior són del tot desconeguts. Pensem en *New York New York*, *La Paloma* o les napolitanes més famoses. Els associam a les veus de Sinatra, Alber i Pavarotti, però res en sabem dels seus artífex inicials. Algunes melodies incubades sota la flaire dubtosa de la taverna, del bordell o de la sala de ball no són del tot alienes a l'academicisme dels seus autors. Els bandejats, els *descatalogats*, aconseguiren de retruc, pel portal de darrere, ves per on, aquell protagonisme, que ja tal volta ni cercàvem ni ambicionàvem.

Zweiter Theil.

Symphonic von N. W. Gade. (A moll. Neu, Mscrypt.)

Das 9te Abonnement-Concert ist Donnerstag den 16ten December 1847.

Billets à %^{ts} Thaler sind beim Erstellen im Hofe des Gewandhauses und am Eingange des Saales zu haben.

Einlass halb 6 Uhr.

Anfang halb 7 Uhr.

Ende halb 9 Uhr.